

Kicsit bizonytalanul jeleztem, hogy minden rendben

Timo helyén Bess mami

Vannak olyan események, amiket az ember még akkor sem nagyon hisz el, hogy megtörténtek vele, ha azt képek tanúsítják. Nos, már jó egy-néhány napja, hogy hazatértem a britek cumbriai vidékéről, nézegetem a titokzatos erdei teszten készült fotókat, s próbálom felidézni azt a semmihez nem hasonlítható borzongást, amit akkor éreztem, amikor elkezdtek beszíjzani Timo Rautiainen helyére

Ha valaki azt mondja nekem, hogy én frankós WRC autóban ülök, azt még csak-csak elhiszem, ám ha azt, hogy ez éppen a világ jelenlegi legjobbjá lesz, azt gyorsan orvoshoz küldtem volna. Amikor a Fordosok arról beszéltek, hogy az M-Sport telephelyének felderítését követően egy kicsit közelebbről is megismerhetem Marcus Gronholm vezetési stílusát, még akkor sem gondoltam arra, hogy a néhány héttel ezelőtt, az Akropolisz Ralin futamgyőzelmet szerző 06-os Focus WRC jobb oldali székében kötök majd ki. Ja! Apró kis bemelegítésként Roman Kresta egy ST-vel szoktatott a tempóhoz, s megjegyzem, ha nincs a Fiestás előjáték, bizonyára nem olvashatnák e sorokat, mert Gronholm mellett nyomban „kinyúltam volna”.

Szóval, képzeljenek el egy olyan erdei ösvényt, amely a klasszikus brit pályákat testesíti meg, hegyre fel és le, farakásokkal, szakadékkal és helyenként nagyobb sziklákkal, mindezt csaknem 6 kilométer hosszban. A pálya elején egy tökéletesen kiépített szervizponton, ahol két autó, sok-sok szerelő és a talpig „díszbe” öltözött pilóták vártak. (Természetesen volt gyorsbeavatkozó és mentőautó is.) Általában nem vagyok beszári típus, de miközben a tűzálló maszkot és a sisakot a fejembe nyomták, úgy éreztem, bennem is átrendeződnek a szervek, a szívritmus-szabályozásom pedig egyre rosszabbodott. A kényes helyzetre tett egy lapáttal, hogy Gronholm éppen indult egy körre, s a látótávolságon belüli negyedik óriásfenyőnél lévő jobbosba már úgy érkezett, mint aki épp a Sebastien Loeb elleni legnagyobb csatáját vívja.

Az út eleje. A „visszafogottság” csak a negyedik fág tartott

A 06-os Focus WRC futóműve messze a mezőny legjobbjá, az árkokat is egyenesre lépi ki, úgy megy át mindenem, mint egy tank

Nem a maszk volt meleg, simán kivert a víz

Szerencsére figyelmemet elterelte Kresta, aki kedvesen az ST-hez parancsolt. Miután Roman tudja, hogy én nagy fanja vagyok, gondoltam, kezesen bánik majd velem. Egy frászt! Igaz, ráhangolásként szépen elmagyarázta a kupás autó felépítését, bizonygatta, hogy az mennyire szeria kivétel és nem is a legerősebb N/3-as, de utána olyan drasztikusan vette magát az útra, hogy úgy éreztem, vége a barátságunknak. Az igazság persze az, hogy Kresta fantasztikusan jól vezet, s ezt akarta megmutatni, no meg azt, hogy a kis Fiesta mit ki nem bír. Valóban. Az ST a hatalmas gambesz köveken (azt hittem, némelyik átszúrja a kocsiját), s a kitért barázdákon is simán átkelt, Roman kezében pedig kontrollálhatónak tűntek a csúsztatások is. Piszok gyorsan mentünk, estünk egyik oldalról a másikra, de azt nem

Azt Marcus is elismerte, hogy a végén vigyorgásban én vittem a prímet

állíthatom, hogy nem élveztem a menetet, így biztosítottam afelől, hogy továbbra is drukkere leszek.

Amikor viszont a Focus WRC felé ballagtam, úgy tűnt, az addig szépen duruzsoló erdő hirtelen elnémult, s jóval sejtlemesebbnek tűnt minden. Azt ugyan nem tudtam pontosan, hogy ezen a vidéken vannak-e gonosz tündérmánók, de valami mégis feltűpírozta a szőrszálakat a hátamon. A WRC persze méltóságjeljesen várakozott, s bár már sokszor láttam, amikor igazán fel-tárlt előttem, akkor lepődtem meg igazán, hogy mennyire puritán a belső berendezése. Beborított (flokolt) felületek, fém és elektronika az egész. Az autó gazdája viszont erősen hangulaterber, így menetünk előtt nagyon aggódtam, hogy Marcust milyen passzban „kapom ki”. Szerencsém volt, mert miközben azon mérgeződtem, hogy Rautiainen miért nem vastagabb (az ülésbe ugyanis alig tudtak beprélni), kuncogást hallottam az átbeszélőn, amiből arra következtettem, hogy Marcus mulat. Ebben az esetben igaz, rajtam, de üsse kő, életembe vágóan fontos volt, hogy ő vidám legyen. Persze amikor a fiúk már úgy bekötöztek, hogy szinte én tartottam az egész Fordot, akkor törlesztettem. Először arra figyelmeztettem, hogy jobb, ha ez

Ezt azért nem mind mi pusztítottuk le

alkalommal eszébe sem jutnak a „pushing very hard” nyilatkozatai, majd biztosítottam arról, hogy szépen finnül mondom majd, hogy jobb (oikea) és bal (vasen). Bár Marcus vette a lapot, lehet, hogy mégsem kellett volna pimaszkodnom.

Loeb-öt ugyanis vertük, az biztos! Diktálni persze nem tudtam, de mosolyogtam vadul, hiszen nem lehet leírni, hogy ez az autó és ez a manus milyen.

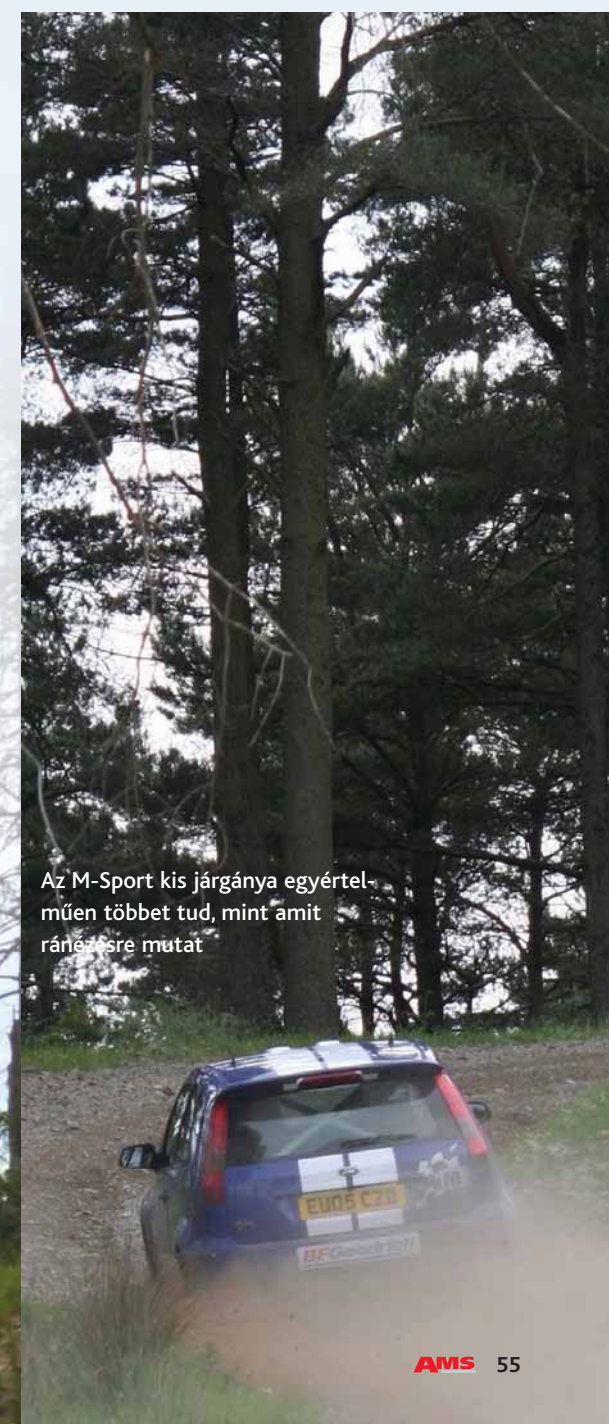
A gyorsításnál mindenképpen meglepőbb a lassítás! (Bocsi Timo, többnyire kirúgtam a lábtartódat.)

Kresta „gonoszkodásra” készült a kétliteres, 165 lóerős kupás ST-vel, aminek a fejlesztésében is közreműködött

Régebbi WRC-s tapasztalataim szerint egyébként „szét-esős” hangokra, fémes csattanásokra számítottam, ám a Ford nem ilyen. A kövek darálásán kívül halványan lehetett csak hallani egy erőtől duzzadó motor muzsikáját, illetve a csendes megindulás után megfeszülő gépezet minden „idegszálának” hallatlan masszív munkáját lehetett érzékelni. Miután az utat a Fiesta menet után már nagyjából ismertem, így felkészülhettem néhány rázós helyre, s még az sem rendítette meg bátorságom, hogy legalább háromszor olyan gyors tempó mellett, vigyorgom látva, Marcus azzal próbált ijesztgetni, hogy gúnyosan megjegyezte, az én oldalamon van az iszonyú mély szakadék. (Persze, ha félttem volna, akkor is mosolygós maradok, ugyanis három belső kamera vette a túlélő show-t.) A 06-os egyébként úgy ment át mindenem, hogy azt sosem hittem volna, Marcus pedig egyszerű és apró mozdulatokkal terelte a gépet, hallatlan nyugalommal lökte keresztül a kanyar előtt és csak az „íze” miatt egyszer még a kézifékkal is besegett. A tempó érzékelése és az út feldolgozása mellett annyi mindenre szerettem volna jobban figyelni (kormányzás, váltás, lábmunka, elektronika), de egyszerűen egy szempillantás alatt vége volt, célba értünk. Annak azért örülök, hogy a lejtősebb részen még követtem, hogy a komputeren 170-en világít a sebesség.

Igen. Itt vannak a fotók és a film, nézegetem őket, s tudom, hogy nem álmodtam, hanem mindez megtörtént velem, mégis nehéz elhinni, hogy ilyen mázlista vagyok. Köszönöm Marcus! Köszönöm Roman! Köszönöm Ford!
Bessenyei Krisztina

Az M-Sport kis járgánya egyértelműen többet tud, mint amit ránézésre mutat